

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Kawula (spr.)

Sędziowie: SO Agata Adamczewska

SR Przemysław Wielgusz

Protokolant: sekr. sąd. Agata Gorzałczany

przy udziale Agnieszki Hildebrandt prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r.

sprawy **J. W. (1) i K. W. (1)** oskarżonych o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych,

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 25 kwietnia 2014 roku, sygn. akt. III K 629/12

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając jednocześnie obie apelacje za oczywiście bezzasadne,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Łukasza Marcinkowskiego kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej z urzędu, świadczonej na rzecz oskarżonego J. W. (1) w postępowaniu odwoławczym,
3. zasądza od oskarżonych J. W. (1) i K. W. (1) solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty za II instancję od zasądzonego powództwa cywilnego,
4. zwalnia oskarżonego J. W. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję, w części od niego przypadającej w całości, zaś oskarżonego K. W. (1) obciąża kosztami tego postępowania w kwocie 40 zł wymierzając mu nadto opłatę za II instancje w kwocie 300 zł.

Przemysław Wielgusz Dariusz Kawula Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Oskarżeni K. W. (1) i J. W. (1) stanęli pod zarzutami tego, że:

I. w dniu 21 maja 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili T. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

II. w dniu 22 maja 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili J. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) oferowanego w ogłoszeniu nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

III. w dniu 24 maja 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili J. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) oferowanego w ogłoszeniu nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

IV. w dniu 26 maja 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili D. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4490 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu M. (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

V. w dniu 27 czerwca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili W. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

VI. w dniu 27 czerwca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili M. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

VII. w dniu 29 czerwca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili J. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...) oferowanego w ogłoszeniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

VIII. w dniu 1 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili K. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...) oferowanego w ogłoszeniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

IX. w dniu 4 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili B. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) oferowanego w ogłoszeniu nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

X. w dniu 6 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili B. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) oferowanego w ogłoszeniu nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XI. w dniu 6 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili J. W. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...) oferowanego w ogłoszeniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XII. w dniu 8 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili R. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) oferowanego w ogłoszeniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XIII. w dniu 12 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili K. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...) oferowanego w ogłoszeniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XIV. w dniu 19 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili D. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...) oferowanego w ogłoszeniu (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XV. w dniu 20 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl usiłowali doprowadzić M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rezygnację pokrzywdzonej,

tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. art. 286§1 k.k.

XVI. w okresie od dnia 21 do dnia 22 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili J. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) oferowanego za cenę 41600 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XVII. w dniu 25 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili D. U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XVIII. w dniu 25 lipca 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl doprowadzili T. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...),

tj. o przestępstwo z art. 286§1 k.k.

XIX. w lipcu 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl usiłowali doprowadzić W. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu N. (...) jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rezygnację pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. art. 286§1 k.k.

XX. w lipcu 2011 roku w P., L., Gm. K. i na terenie całego kraju działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, za pośrednictwem portalu aukcyjnego www.otomoto.pl usiłowali doprowadzić K. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy sprzedaży pojazdu F. (...) jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rezygnację pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. art. 286§1 k.k.

z tym, że J. W. (1) odnośnie czynów od I do XX działał będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, tj. w warunkach art. 64§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014 roku, Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

1. Oskarżonego K. W. (2) za winnego przestępstw z art. 286§1 k.k. popełnionych w sposób opisany powyżej w punktach I- XIV oraz XVI- XVIII wyroku oraz przestępstw z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. popełnionych w sposób opisany powyżej w punktach XV, XIX oraz XX wyroku, przy czym:

- odnośnie czynu opisanego w punkcie X wyroku ustalił, że B. L. rozporządziła mieniem J. M. B. (1),
- odnośnie czynu opisanego w punkcie XV wyroku ustalił, że oskarżeni usiłowali doprowadzić M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.900 zł,

- odnośnie czynu opisanego w punkcie XIX wyroku ustalił, że oskarżeni usiłowali doprowadzić W. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie około 4.000 zł,
- odnośnie czynu opisanego w punkcie XX wyroku ustalił, że oskarżeni usiłowali doprowadzić K. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie około 4.000 zł,

i za przypisane oskarżonemu K. W. (1) występki – ustalając, że stanowią one ciąg przestępstw – na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

2. Oskarżonego J. W. (1) uznał za winnego przestępstw z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnionych w sposób opisany powyżej w punktach I- XIV oraz XVI- XVIII wyroku oraz przestępstw z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełnionych w sposób opisany powyżej w punktach XV, XIX oraz XX wyroku, przy czym:

- ustalił, że przypisanych mu przestępstw oskarżony J. W. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 7 listopada 2008 roku do 28 września 2009 roku części kary łącznej jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 1 października 2008 roku w sprawie (...), obejmującej skazania za przestępstwa z art. 286§1 k.k. oraz z art. 278§1 k.k., tj. za przestępstwa podobne,
- odnośnie czynu opisanego w punkcie X wyroku ustalił, że B. L. rozporządziła mieniem J. M. B. (1),
- odnośnie czynu opisanego w punkcie XV wyroku ustalił, że oskarżeni usiłowali doprowadzić M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.900 zł,
- odnośnie czynu opisanego w punkcie XIX wyroku ustalił, że oskarżeni usiłowali doprowadzić W. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie około 4.000 zł,
- odnośnie czynu opisanego w punkcie XX wyroku ustalił, że oskarżeni usiłowali doprowadzić K. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie około 4.000 zł,

i za przypisane oskarżonemu J. W. (1) występki – ustalając, że stanowią one ciąg przestępstw – na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonych K. W. (1) i J. W. (1) środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz:

- T. G. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- J. C. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- J. R. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- D. P. kwoty 4490 (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt) złotych,
- W. B. kwoty 2000 (dwa tysiące) złotych,
- M. P. kwoty 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych,
- J. M. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- K. S. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- B. A. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- J. M. B. (1) kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,

- J. W. (2) kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- R. P. kwoty 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych,
- D. G. kwoty 4000 (cztery tysiące) złotych,
- J. P. kwoty 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych,
- D. U. kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych,
- T. K. kwoty 3500 (trzy tysiące pięćset) złotych,

4. Na podstawie art. 415§1 k.p.k. zasądził od oskarżonych J. W. (1) i K. W. (1) solidarnie na rzecz powoda cywilnego K. Ł. kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia zapłaty.

5. Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie: oskarżonemu K. W. (1) od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia 6 kwietnia 2012 roku, a oskarżonemu J. W. (1) od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia 24 kwietnia 2012 roku.

6. Na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze oraz §14 ust. 2 pkt 3, §2 ust. 3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. M. kwotę 1343,16 zł (w tym VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. W. (1) z urzędu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

7. Na podstawie art. 643 k.p.k. zasądził od oskarżonych K. W. (1) i J. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 100 zł tytułem opłaty od pozwu cywilnego.

8. Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył **apelacją obrońca oskarżonego J. W. (1)**, kwestionując go w całości i zarzucając mu:

- obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 2 k.p.k., poprzez nieprzytoczenie w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia okoliczności, które Sąd miał na względzie przyjmując, iż oskarżony brał udział w popełnieniu zarzucanych mu czynów;
- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez dowolne uznanie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z osobami, które założyły rachunki bankowe, kontaktowały się z pokrzywdzonymi i pobierały od nich zaliczki, podczas gdy żadna z ujawnionych na rozprawie głównej okoliczności na to nie wskazuje;
- obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nierozstrzygnięcie nie dającej się usunąć wątpliwości odnośnie tego, czy J. W. (1) brał udział w kontaktowaniu się z pokrzywdzonymi i pobraniu od nich zaliczek na korzyść oskarżonego.

W konsekwencji podniesionych zarzutów, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. W. (1) od zarzucanych mu czynów, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Nadto, wyrok Sądu I instancji zaskarżył **apelacją obrońca oskarżonego K. W. (1)**, kwestionując go w całości i zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający bezpośredni wpływ na treść wyroku polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

obaj oskarżeni umieszczali na portalu otomoto.pl ogłoszenia dotyczące sprzedaży pojazdów, w sytuacji gdy na to by oskarżony K. W. (1), nawet działając jako jeden ze współsprawców, miał sam umieszczać przedmiotowe ogłoszenia bądź miał świadomość i godził się na to, by robiła to inna osoba, Sąd nie przedstawił żadnych dowodów;

oskarżony K. W. (1) korzystał z numerów (...) w sytuacji, gdy na twierdzenie takie Sąd nie przedstawia żadnych dowodów wskazując jedynie, że na sprawstwo K. W. (1) wskazywać ma to, że telefony wykorzystywane do oszustw logować się miały w gminie, gdzie zamieszkuje oskarżony oraz w K., gdzie oskarżony spędzał wakacje, jak również fakt zatrzymania oskarżonych razem. Okoliczności te, zdaniem apelującego, przy ich prawidłowej ocenie i wzięciu pod uwagę dowodów niewinności oskarżonego K. W. (1) nie mogą stanowić dowodu skazania oskarżonego;

oskarżeni korzystali z rachunków bankowych założonych na W. T., M. N., P. N., D. K., w sytuacji gdy Sąd nie przedstawił żadnych dowodów na to by sam K. W. (1) zakładał osobiście lub w jakikolwiek sposób korzystał ze wskazanych rachunków bankowych, jak również na to by swoją świadomością obejmował takie działania innych osób;

- naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego K. W. (1), w zakresie w jakim Sąd mimo szeregu dowodów potwierdzających niewinność oskarżonego uznał te wyjaśnienia za niewiarygodne, wyjaśnień oskarżonego J. W. (1) w zakresie w jakim ten oskarżony podaje, że z oszustwami K. W. (1) nie miał nic wspólnego, że to J. W. (1) jest właścicielem telefonów zabezpieczonych w samochodzie, mimo, że brak jest dowodów podważających wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, zeznań J. W. (3) w zakresie w jakim ona podaje, że J. W. (1) był częstym gościem w domu świadka i oskarżonego K. W. (1) w H., że w obecności świadka oskarżony K. W. (1) nigdy nie dokonywał oszustw, mimo, że zeznania te są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym (wyjaśnieniami K. W. (1), analizą logowań telefonów, do własności których przyznał się J. W. (1)); nadto Sąd dokonał błędnej oceny zeznań świadka w zakresie w jakim podał, że świadek wskazała nieprawdziwie, że oskarżeni nie utrzymują ze sobą kontaktu;

art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego dowodów i okoliczności dla oskarżonego K. W. (1) korzystnych, w szczególności dowodu z wyjaśnień J. W. (1), dowodu z opinii daktyloskopijnej, dowodów z zeznań świadków J. W. (3), M. W. i M. B. (2) oraz okoliczności, że z pokrzywdzonymi wykonywano rozmowy z szeregi innych miejscowości, w których oskarżony nie był, a mimo to Sąd przypisał mu sprawstwo;

- z ostrożności procesowej – wymierzenie oskarżonemu K. W. (1) kary rażąco niewspółmiernej, kary bezwzględnej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo, iż oskarżony jest niekarany, posiada wyższe wykształcenie, pozostaje w związku małżeńskim, prowadzi ustabilizowany tryb życia, posiada stałą pracę, a w niniejszej sprawie był już pozbawiony wolności, pozostając przez ponad 8 miesięcy w areszcie śledczym, co zniszczyło jego dotychczasowe życie (stracił pracę, przerwał studia, a jego rodzina musiała się zadłużyć, aby finansowo przetrwać), co wskazuje, że cele kary w zakresie prewencji indywidualnej zostały już osiągnięte.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. W. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a z ostrożności procesowej o jego zmianę w zakresie kary orzeczonej wobec oskarżonego poprzez orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych K. W. (1) i J. W. (1) okazały się oczywiście bezzasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę zarówno oskarżonego K. W. (1), jak i współoskarżonego w niniejszej sprawie J. W. (1) odnośnie przypisanych im przestępstw. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się *in concreto* do zarzutów apelacyjnych zawartych w środku odwoławczym obrońców oskarżonych należy na wstępie stwierdzić, że żaden z nich, nie zasługiwał na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż błędne ustalenia faktyczne mogą powstać w dwóch sytuacjach, a mianowicie: gdy sąd orzekający dokonał nieprawidłowej oceny zgromadzonych dowodów albo co prawda gdy poprawnie oceniono materiał dowodowy (co do wiarygodności poszczególnych dowodów), lecz na skutek wadliwego rozumowania wyciągnięto błędne wnioski. W przedmiotowej sprawie żaden z tych przypadków nie miał miejsca.

Dodać należy, iż ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, a nadto jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje zatem pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. tylko wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), a jednocześnie stanowi wynik wyczerpującego i logicznego rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996r., sygn. akt II KRN 199/95, opubl. w PiP 1996/10/10 oraz z dnia 16 grudnia 1974r. sygn. akt Rw 618/74, opubl. w OSNKW 1975/3-4/47). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, winna więc wykazać błędy w rozumowaniu Sądu I instancji. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, nie można oczekiwać, że zostanie ona uwzględniona. Byłoby to, bowiem postępowanie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia i tym podobne pseudo – argumenty na działalność racjonalną, opartą na dowodach (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 01 czerwca 1992r., sygn. akt II Aka 116/92, opubl. w KZS 1992/3-9/129).

Odnosząc powyższe rozważania prawne do realiów przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, iż żaden z obrońców oskarżonych nie wykazał takich błędów w rozumowaniu Sądu I instancji. Apelacje zawierały wyłącznie gołosłowną i całkowicie subiektywną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Nie zostały one poparte rzeczową argumentacją opierającą się na zebranych dowodach. Motywy przedstawione w obu apelacjach w żaden sposób nie podważały poprawności toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim, należy wskazać, że nieporozumieniem jest formułowanie zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k., jak w złożonej przez obrońcę oskarżonego K. W. (1) apelacji. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 maja 2002r., w sprawie V KKN, (LEX nr 53913): „Przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej lub kasacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, a to art. 2 § 1 k.p.k., nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji.”. Zatem stwierdzić należy, że obraza przepisu art. 4 k.p.k. nie może stanowić zarzutu apelacyjnego, gdyż przepisy te formułują ogólne zasady procesowe, których realizacja następuje poprzez stosowanie szczegółowych przepisów procesowych

(patrz też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2007 r., w sprawie III KK 461/06, OSNwSK 2007/1/711 oraz z dnia 26 stycznia 2011 r., w sprawie III KK 335/10, LEX nr 736755).

Nieprawidłowo, a w konsekwencji nieskutecznie postawiono w złożonej przez obrońcę oskarżonego J. W. (1) apelacji również zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już na temat sposobu formułowania w środkach odwoławczych zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., stwierdzając między innymi, że: „Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 kwietnia 2008r., w sprawie V KK 24/08, LEX nr 395213).

Do naruszenia reguły in dubio pro reo mogłoby zatem dojść jedynie wtedy, gdyby Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dostrzegł istnienie nie dających się usunąć wątpliwości, a mimo to nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Sytuacja taka w sprawie nie zaistniała, nie wskazywano więc na nią w apelacji. Jak jasno wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, możliwe było ustalenie stanu faktycznego w sposób stanowczy, bez konieczności tworzenia alternatywnych wersji inkryminowanych zdarzeń (k. 5684-5706 akt, strona 1-22 uzasadnienia). Natomiast, należy wyraźnie stwierdzić, iż z takimi wątpliwościami, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nie można utożsamiać odmiennej oceny przebiegu zdarzeń manifestowanej w apelacji przez jej autora. W przedmiotowej sprawie istniały wprawdzie dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale Sąd I instancji ustalając przebieg wydarzeń, oparł się na dowodach, które wspierały przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem, dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Zatem, w zaistniałej sytuacji nie mogło dojść do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 k.p.k., natomiast mogły zajść wątpliwości związane z problemem oceny dowodów.

Sąd Odwoławczy pragnie również zauważyć, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego J. W. (1), Sąd Rejonowy nie naruszył dyspozycji art. 410 k.p.k. Do takiego nie budzącego wątpliwości wniosku prowadzi wykładnia w/w przepisu oraz analiza sporządzonego przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co niewątpliwie apelujący uczynił pobeżnie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd orzekający winien odnieść się przy tym w uzasadnieniu wyroku. O naruszeniu omawianego uregulowania można mówić więc jedynie wtedy, gdy Sąd nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku do określonych ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, co stanowi podstawę do przyjęcia domniemania, iż sąd nie uczynił owych okoliczności podstawą wyroku. Dokonując analizy sporządzonego przez Sąd Rejonowy uzasadnienia stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku odniósł się do wszystkich okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, co prowadzi do wniosku, iż wszystkie te okoliczności sąd brał pod uwagę przy formułowaniu rozstrzygnięcia w sprawie. Zresztą należy wskazać, że precyzyjne odniesienie się do zarzutu podniesionego przez apelującego jest znacznie utrudnione, o ile w ogóle możliwe przez jego ogólnikowość. Niewątpliwie jednak fakt, że Sąd orzekający wyjaśnieniom oskarżonego we wskazanym przez siebie zakresie odmówił przymiotu wiarygodności nie może stanowić o obrazie art. 410 k.p.k., a może być ewentualnie rozpatrywane w kontekście naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Przechodząc w dalszej części do podniesionych w obu złożonych apelacjach zarzutów niewłaściwej oceny dowodów, Sąd odwoławczy pragnie zwrócić uwagę, iż zarzut ten, o ile okazałby się zasadny, powodowałby naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k., a nie jak wskazał obrońca oskarżonego J. W. (1), również art. 424 k.p.k. Z treści uzasadnienia obu apelacji wynika jednoznacznie, że skarżący kwestionują dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, zarzucając, że skoncentrował się on na dowodach, z których wcale nie wynikało, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów, a dowolnie oceniając te, które przemawiały na ich korzyść, zatem Sąd Okręgowy odniesie się w dalszej części do przedmiotowych zarzutów.

Natomiast, odnośnie ogólnie sformułowanego przez obrońcę oskarżonego J. W. (1) zarzutu obrazy art. 424 k.p.k., uznać go należy za całkowicie chybiony. W ocenie Sądu odwoławczego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wszelkim regułom jego sporządzenia i pozwoliło na szczegółową kontrolę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy nie ograniczył się bowiem do sumarycznego powołania wszystkich dowodów, ale omówił je szczegółowo, wskazując każdorazowo który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma.

Wracając do zarzutu błędnej oceny dowodów, Sąd Okręgowy stwierdza, że i w tej kwestii stanowisko apelującego nie zasługuje na uwzględnienie.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, słusznie Sąd I instancji w kluczowym zakresie odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obu oskarżonych, K. W. (1) i J. W. (1), a swoje stanowisko w tym względzie należycie i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę tych wyjaśnień i aby jej nie powielać, na nią się powołuje (k. 5711-5714 akt, str. 28-31 uzasadnienia). Sąd I instancji wyciągnął prawidłowe wnioski ze składanych przez obu oskarżonych wyjaśnień i trafnie odmówił waloru wiarygodności w tym zakresie, w którym oskarżeni negowali swoje sprawstwo. Należy wskazać w tym miejscu, że zaprzeczanie przez oskarżonego dowodom przyznającym fakty go obciążające nie może automatycznie powodować wyeliminowania ich z materiału dowodowego, bez wniknięcia w konkretne okoliczności w nich zawarte. Obowiązkiem bowiem sądu orzekającego w takiej sytuacji jest ustosunkowanie się, który ze sprzecznych dowodów uznaje za wiarygodny, a decyzja w tej kwestii powinna być oparta na rozważeniu konkretnych okoliczności danej sprawy. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji zadaniu temu sprostał, czego wynikiem jest racjonalna, rzeczowa i prawidłowa analiza dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego K. W. (1) oraz J. W. (1) w powiązaniu z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym. Nadto, sama tylko okoliczność, że oskarżeni konsekwentnie zaprzeczali swojemu sprawstwu, nie może być wystarczającym powodem do przyznania im twierdzeniom waloru wiarygodności, jak chcą apelujący, w sytuacji gdy pozostałe zgromadzone dowody w niniejszej sprawie, wersji lansowanej przez obu oskarżonych przeczą. Nieprzyznanie się przez K. W. (1) czy J. W. (1) do popełnienia zarzucanych im czynów, jest ich prawem jako oskarżonych i nie budzi wątpliwości, że z samego faktu milczenia czy też negowania sprawstwa nic ujemnego dla nich w procesie nie może wynikać. Jednakże inną rzeczą jest ocena dowodów, zwłaszcza, że oskarżeni w ograniczonym zakresie zdecydowali się składać wyjaśnienia, w której wolno posługiwać się argumentacją opartą na braku zaprzeczenia, na przemilczeniu przez oskarżonych pewnych szczegółów, na sposobie reagowania itd., bowiem obowiązkiem Sądu orzekającego jest dogłębna analiza wszystkich zebranych w sprawie dowodów, w tym z wyjaśnień oskarżonych, a w konsekwencji uznanie, czy zasługują one na przymiot wiarygodności i mogą stać się podstawą do poczynienia stanowczych ustaleń faktycznych. W przedmiotowej zaś sprawie, Sąd Rejonowy poddał złożone przez obu oskarżonych wyjaśnienia dogłębnej i wnikliwej ocenie, konfrontując je z pozostałymi zgromadzonymi dowodami, tak osobowymi, jak i rzeczowymi, wyszczególniając wszelkie niespójności i sprzeczności dostrzeżone w złożonych relacjach i dopiero taka analiza doprowadziła go do słusznego wniosku o odmówieniu przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom obu oskarżonych we wskazanym zakresie.

Zatem, należy jeszcze raz nadmienić, iż relacje oskarżonego J. W. (1) choć szczątkowe, to były wewnętrznie sprzeczne; mianowicie oskarżony z jednej strony podał, że znalezione w aucie telefony należały do niego, z drugiej zaś wyjaśnił, że nikt nigdy do niego nie dzwonił w sprawie ogłoszeń dotyczących sprzedaży pojazdów, nadto zaprzeczając jakoby wykorzystywał do przestępczego procederu sporne aparaty, jednocześnie stanowczo wskazał, że nic wspólnego nie miał z nim współoskarżony K. W. (1). Wyjaśnienia powyższe są sprzeczne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, w szczególności osobowymi, tj. zeznaniami pokrzywdzonych przestępstwami osób oraz rzeczowymi, jak analiza kryminalistyczna, z której wynikało jasno, że pokrzywdzeni kontaktowali się właśnie z numerami, z którymi współpracowały znalezione w pojeździe telefony komórkowe. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i racjonalnego rozumowania są twierdzenia oskarżonego, że jakkolwiek był on właścicielem znalezionych telefonów, to jednak nie odbierał kierowanych na te numery połączeń i z tego powodu prawidłowo Sąd I instancji odmówił im przymiotu wiary. Znamienne jest, że oskarżony wskazując, iż jest właścicielem przedmiotowych telefonów, lecz rzekomo nie rozmawiał przez nie, jednocześnie nie wskazał na inną osobę, która mogła nimi dysponować i odbierać telefony od pokrzywdzonych. Słusznie również Sąd Rejonowy odmówił przymiotu wiary wyjaśnieniom oskarżonego

K. W. (1), który zaprzeczył by kiedykolwiek zajmował się sprzedażą czy pośredniczył w sprzedaży pojazdów przez internet oraz nie wiedział w jakim celu podwoził współoskarżonego do Ś., mimo że znamienne jest już sam fakt zatrzymania oskarżonych razem i to w momencie korzystania z telefonów. Nie bez znaczenia jest wreszcie fakt, że sporne telefony logowały się w miejscach zamieszkania obu oskarżonych w sprawie, jak również w lipcu 2011r. w K., gdzie oskarżony K. W. (1) spędzał wakacje. W tym miejscu warto wskazać, że nie mają racji apelujący podnosząc, iż fakt logowania się przedmiotowych telefonów we wskazanych miejscach nie obciąża oskarżonych. Owszem wszystkie powyższe okoliczności, jakkolwiek wprost nie świadczą o sprawstwie obu oskarżonych, to niemniej podważają ich linię obrony, albowiem ewidentnie niezgodne są z zasadami doświadczenia życiowego i słusznie doprowadziły Sąd I instancji do odmowy nadania przymiotu wiary wyjaśnieniom obu oskarżonych. Bezpodstawne są twierdzenia obrońcy oskarżonego K. W. (1) jakoby nie był on klientem hotelu w K. na dachu którego logował się jeden ze spornych telefonów, wszak nie jest istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy przesądzenie tej okoliczności, kluczowy jest zaś fakt wykonania rozmowy połączony z okolicznością pobytu oskarżonego w tym mieście. Jest oczywiste, że zazwyczaj poza świadomością korzystających z telefonów komórkowych jest miejsce i sposób łączenia się telefonu komórkowego ze stacją satelitarną, jednak – wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego K. W. (1) – w realiach niniejszej sprawy nie chodziło o to, by ustalić, że oskarżony był gościem hotelowym danego hotelu, gdyż ta okoliczność nie warunkuje stwierdzenia, iż tylko w takiej sytuacji mógł korzystać ze spornego telefonu w tym miejscu; wszak wystarczy by oskarżony przebywał w hotelowej restauracji lub chociażby przechodził tamtędy i prowadził rozmowę przez ów telefon, by zalogował się on na stacji znajdującej się na dachu hotelu. Okoliczność, że sporne telefony logowały się nie tylko w miejscu zamieszkania oskarżonego K. W. (1), ale i odnotowano ten fakt również w miejscu gdzie spędzał on z żoną urlop potwierdza pośrednio jego sprawstwo, które prawidłowo przesądził Sąd Rejonowy mając na uwadze pozostałe zgromadzone w sprawie dowody.

Podobnie należy stwierdzić, iż okoliczność, że na jednym z zabezpieczonych telefonów zidentyfikowano ślady współoskarżonego J. W. (1), nie stoi w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym, w szczególności nie jest potwierdzeniem okoliczności, by brak śladów odcisków palców oskarżonego K. W. (1) świadczył o tym, że nie popełnił on zarzucanych mu czynów. Takie wnioskowanie apelującego obarczone jest dużym błędem i nie zasługuje na aprobatę. Należy wyraźnie wskazać, że fakt nie znalezienia śladów linii papilarnych oskarżonego K. W. (1) na spornych telefonach nie świadczy o jego niewinności. Po pierwsze, nie udało się ustalić w sprawie, kto w rzeczywistości rozmawiał przez te telefony. Po wtóre, mimo tego, że właścicielem telefonów był oskarżony J. W. (1), do czego się przyznał, również ślady jego linii papilarnych odnaleziono jedynie na jednym aparacie. Po trzecie zaś, okoliczność ta nie przesądza automatycznie, że oskarżony K. W. (1) nie współdziałał z oskarżonym J. W. (1), wszak popełnienie przestępstwa „wspólnie i w porozumieniu” właśnie do tego się sprowadza, że nie wszyscy współsprawcy muszą spełniać znamiona przedmiotowe określonego czynu, a nawet w wyniku ustalonego podziału ról może być tak, że dana osoba nie realizuje żadnego znamienia wspólnie popełnianego czynu zabronionego, a jednak jej działanie ma istotne znaczenie dla jego popełnienia. Apelujący zdaje się pomijać, co prawidłowo podkreślił Sąd I instancji, iż konstrukcja współsprawstwa zakłada, że wszyscy współsprawcy ponoszą odpowiedzialność za całość akcji przestępnej objętej istniejącym między nimi porozumieniem, a nie tylko za części, które własnym działaniem zrealizowali, przy czym porozumienie to może być także dorozumiane, kształtowane na bieżąco w trakcie przestępczego działania.

Podsumowując powyższe rozważania, należy stwierdzić, iż sprawstwo obu oskarżonych w niniejszej sprawie potwierdzają, wbrew ich wyjaśnieniom, dane uzyskane z zabezpieczonych aparatów telefonicznych, ujawnionych w pojeździe, w którym zatrzymano oskarżonych, które współpracowały z numerami telefonów podawanymi w ogłoszeniach dotyczących sprzedaży pojazdów, właśnie w okresie, w którym pokrzywdzeni kontaktowali się z nimi, w tym również w chwili zatrzymania oskarżonych. Ponadto, w książkach telefonicznych telefonów zarejestrowane były numery telefonów pokrzywdzonych, wraz z oznaczeniami pojazdów, które zamierzali oni kupić. Nie bez znaczenia wreszcie była wzmoczona aktywność przedmiotowych telefonów w miejscach zamieszkania obu oskarżonych, a także w miejscu wakacyjnego pobytu oskarżonego K. W. (1).

Zatem, wbrew twierdzeniom zawartym we wniesionej apelacji, nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też

poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd I instancji dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień obu oskarżonych oraz zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków i zgromadzonych dokumentów, stanowisko swoje w tej kwestii należycie i przekonująco uzasadnił w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na marginesie Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, że wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś w sposób uznany dla oskarżonych za korzystny, wybiórczy, formułują zarzuty apelacyjne i je uzasadniają, przedstawiając własny pogląd co do sposobu oceny materiału dowodowego nie uwzględniając przy tym całokształtu materiału dowodowego. Jednakże, co jeszcze raz należy podkreślić, bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważenia stanowiska sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 19 października 1999 r. w sprawie o sygn. II AKa 71/99, opubl. OSPriP nr 9, poz. 23).

Konkludując, w oparciu o prawidłową ocenę dowodów, poprawnie ustalono stan faktyczny, wykazując należycie sprawstwo i winę oskarżonych K. W. (1) i J. W. (1). Na tej podstawie Sąd Rejonowy trafnie przypisał im popełnienie zarzuconych im czynów w postaci przypisanej w zaskarżonym wyroku.

Z uwagi na to, że apelacja obrońcy oskarżonego J. W. (1) skierowana była przeciwko całości rozstrzygnięcia Sądu I instancji, Sąd Odwoławczy zobligowany był również do skontrolowania prawidłowości orzeczenia o karze (art. 447§1 k.p.k.). Mając na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w przepisach art. 53 § 1 i 2 k.k., stwierdzić należało, iż wymierzona wobec oskarżonego bezwzględna kara pozbawienia wolności w rozmiarze 4 lat jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonemu czynów, a Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy rozważył zarówno okoliczności obciążające (wcześniejsza karalność oskarżonego i działanie w warunkach recydywy specjalnej podstawowej oraz w warunkach ciągu przestępstw, wysokość wyrządzonej szkody, wysoka szkodliwość społeczna przypisanych oskarżonemu czynów, postawa oskarżonego wyrażająca lekceważący stosunek do wymiaru sprawiedliwości), jak i fakt, że w niniejszej sprawie nie dopatrył się szczególnych okoliczności przemawiających na jego korzyść. Sąd odwoławczy, podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który przy wymierzeniu za zarzucone oskarżonemu występki, bezwzględnej kary pozbawienia wolności, jednocześnie nie dostrzegł przesłanek przemawiających za zastosowaniem warunkowego dobrodziejstwa zawieszenia wykonania kary (choć już sam wymiar kary uniemożliwia skorzystanie ze wskazanej instytucji), albowiem brak jest pozytywnej prognozy, że J. W. (1) mimo nie wykonania kary ponownie przestępstwa nie popełni, a nadto jego dotychczasowy tryb życia niezwykle trudno uznać za przykładowy. Wątpliwości Sądu odwoławczego nie wzbudziła również prawidłowość rozstrzygnięć w zakresie naprawienia szkód poszczególnym pokrzywdzonym w trybie art. 46 § 1 k.k. oraz art. 415 § 1 k.p.k. oraz w kwestii zaliczenia oskarżonemu na poczet wymierzonej kary okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Reasumując, orzeczona w takim kształcie kara nie nosiła cech rażącej niewspółmierności i dlatego nie podlegała wzruszeniu w postępowaniu odwoławczym w trybie art. 438 pkt 4 k.p.k.

Przechodząc do analizy orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu K. W. (1), Sąd Odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się okoliczności, które uzasadniałyby przychylenie się do wniosku obrońcy oskarżonego K. W. (1) i złagodzenie elementów kary wymierzonej temu oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, w szczególności przez skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji w sposób należyty ustalił wymiar kary dla oskarżonego. Orzeczona kara w rozmiarze 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz rozmiarów społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów. Sąd Rejonowy kształtując jej wymiar w sposób należyty wziął pod uwagę poszczególne okoliczności obciążające oraz okoliczności łagodzące, co w efekcie doprowadziło do sytuacji, wymierzenia kary ze wszech miar sprawiedliwej. Analiza akt sprawy, a w szczególności sporządzonego przez Sąd Rejonowy uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie pozwala w ocenie Sądu II instancji uznać, iż w niniejszej sprawie sytuacja wymierzenia nadmiernie surowej kary miała miejsce.

Wbrew twierdzeniu apelującego, należy zaznaczyć, że Sąd I instancji przy wymiarze kary oskarżonemu K. W. (1) w wystarczający sposób uwzględnił fakt jego dotychczasowej niekaralności. Rację ma obrońca oskarżonego wskazując na pozytywną postawę K. W. i jego stosunkowo młody wiek, prowadzenie ustabilizowanego życia, posiadanie rodziny i pracy, niemniej należy wskazać, iż okoliczności powyższe nie mogą przyćmić rangi i ilości okoliczności obciążających oskarżonego. Jakkolwiek co do zasady należy pozytywnie ocenić fakt posiadania wyższego wykształcenia przez oskarżonego, to należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż nie miało to żadnego przełożenia na jego bezprawne zachowanie. Należy jeszcze raz za Sądem orzekającym podkreślić, iż w realiach niniejszej sprawy zdecydowanie na plan pierwszy wysuwają się okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, a mianowicie nagminność oszustw dokonywanych za pośrednictwem internetu na terenie całego kraju, ich wysoka szkodliwość społeczna, działanie z niskich pobudek (chęć wzbogacenia się kosztem pokrzywdzonych i wykorzystywanie ich naiwności), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wysoka wartość wyrządzonych pokrzywdzonym szkód, działanie w warunkach ciągu przestępstw i stosunkowo długi czas bezprawnego procederu. W tym miejscu warto zaznaczyć, iż wbrew twierdzeniu apelującego, nie sposób poczytać za okoliczność łagodzącą faktu, że oskarżonemu nie przypisano uczynienia sobie z przestępczego procederu stałego źródła dochodu. W efekcie, wymierzenie kary w wymiarze 2 lat bezwzględnego pozbawienia wolności powinno spełnić cele zarówno wychowawcze, jak i zapobiegawcze w stosunku do sprawcy. Podkreślić również warto, iż wymierzona dolegliwość karna nie narusza zasady humanitaryzmu, zgodnie z którą kara nie powinna stanowić dla osoby oskarżonej rażącej dolegliwości i przekraczać stopnia zawinienia. Z całą pewnością wymierzona kara na przekracza stopnia zawinienia i – co trzeba stanowczo podkreślić – dość wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, na co słusznie wskazał Sąd Rejonowy w motywach zaskarżonego wyroku. Uwzględniając także fakt, iż najniższa kara za przestępstwo oszustwa to 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś najwyższa sankcja za ów czyn wynosi 8 lat pozbawienia wolności, trzeba stwierdzić, że określona przez Sąd I instancji kara w wysokości 2 lat pozbawienia wolności wcale nie należy do rażąco surowych, gdyż oscyluje bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia. Co równie istotne, działanie K. W. (1) w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. uprawniało Sąd I instancji do wymierzenia kary przewidzianej w art. 286 § 1 k.k. w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Trudno więc w tej sytuacji uznać, aby orzeczona przez Sąd Rejonowy kara raziła swoją surowością.

Sąd Odwoławczy w całości także akceptuje twierdzenie Sądu I instancji, że tylko izolacyjna kara pozbawienia wolności może wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który nie skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przypomnieć w tym miejscu wypada, że przesłanką do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przede wszystkim tzw. pozytywna prognoza

względem oskarżonego. Sąd na podstawie wskazanych w art. 69 § 2 k.k. kryteriów musi bowiem dojść do przekonania, że sam fakt orzeczenia kary uświadomi sprawcy przestępstwa naganność jego postępowania i spowoduje, że będzie on w przyszłości szanował porządek prawny nawet, gdy orzeczona kara nie zostanie wykonana. Przesłankami do ustalenia pozytywnej prognozy są przede wszystkim: postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W niniejszej sprawie takiej pozytywnej prognozy kryminologicznej nie sposób w stosunku do K. W. (1) postawić. W szczególności scharakteryzowane powyżej motywy sprawy i zaplanowany sposób działania nie pozwalają przypuszczać, aby oskarżony nie ukarany należycie szanował porządek prawny. Co prawda zgodzić się należy z apelującym, iż w realiach niniejszej sprawy nie ustalono by oskarżony uczynił sobie z popełnianych przestępstw stałego źródła dochodu, niemniej rozmiar przestępczego procederu, wartość wyrządzonych szkód i ilość zarzutów nie pozwalają uznać, że przypisane mu czyny stanowiły zdarzenie epizodyczne, a raczej że jest to wynik określonej lekceważącej postawy oskarżonego względem dóbr prawnie chronionych. Tym samym nie sposób uznać, aby przebywanie w warunkach wolnościowych przekonało go do korekty swojego bezprawnego zachowania, nawet przy zastosowaniu maksymalnego okresu próby. Warto podkreślić, że przestępstwa przeciwko mieniu, w tym również występki oszustwa z art. 286 § 1 k.k., stały się w ostatnich czasach nagminne, co nakazuje im w sposób zdecydowany przeciwdziałać. Nie można pozwolić by w społeczeństwie wytworzyło się błędne przekonanie o niczym nieuzasadnionej pobłażliwości sądów wobec sprawców przestępstw, których nie spotyka odpowiednia kara. W tej sytuacji tylko kara bezwzględnej pozbawienia wolności będzie mogła osiągnąć stawiane jej przez Kodeks karny cele. Oskarżony musi zrozumieć, że za swoje bezprawne postępowanie musi ponieść konsekwencje, zaś główną dolegliwością za popełniony czyn jest kara pozbawienia wolności, po to by przemyślał on swoje nieodpowiednie zachowanie i wyciągnął z niego właściwe wnioski na przyszłość.

Nie ma również racji apelujący, podnosząc, iż wymierzeniu mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności sprzeciwia się interes jego najbliższej rodziny, tj. żony, z którą oskarżony planuje powiększenie rodziny czy ciężka sytuacja materialna jego rodziny. Okoliczności powyższe, jakkolwiek nie ma podstaw by zaprzeczać ich prawdziwości, nie stanowią wystarczających przesłanek do złagodzenia wymierzonej oskarżonemu kary za przypisane mu czyny i do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Sąd odwoławczy stoi bowiem na stanowisku, że oskarżony musi ponieść konsekwencje własnych przestępczych zachowań i przytoczone powyżej okoliczności nie mogą uchronić go od ponoszenia odpowiedzialności karnej we właściwym rozmiarze. Zresztą, w związku z zaistnieniem szczególnych względów czy to rodzinnych czy osobistych, oskarżony może starać się o uzyskanie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, zaś w związku z podnoszoną przez apelującego pozytywną zmianą w postawie K. W. (1), może on ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Reasumując, w przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób bardzo wnikliwy i obiektywny przeanalizował wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, nadając im odpowiednią rangę i znaczenie. Całością tych okoliczności słusznie zważył na decyzji Sądu Rejonowego o wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności. Ustalając wymiar kary w stosunku do oskarżonego, słusznie Sąd Rejonowy miał na uwadze potrzebę zapewnienia realizacji dyrektywy prewencji indywidualnej opisaną w art. 53 § 1 k.k. (celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego) jak i prewencji generalnej (pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Również w ocenie Sądu Okręgowego tylko kara izolacyjna i to w takim, jak orzeczony, wymiarze ma szansę wywołać u oskarżonego refleksję na temat dotychczasowego sposobu życia, zniechęcić w przyszłości do wchodzenia na drogę przestępstwa i wdrożyć do przestrzegania prawa.

Również orzeczone w zaskarżonym wyroku obowiązki zapłaty wskazanych tam kwot na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych, których zresztą nie kwestionował apelujący, zostały zastosowane w sposób prawidłowy i zasadny oraz w odpowiedniej wysokości i nie wymagały jakiegokolwiek korekty Sądu Odwoławczego. Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie wzbudziło również rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie na poczet wymierzonej mu kary.

W efekcie, także orzeczenie dotyczące wymiaru kary oskarżonemu K. W. (1) nie wymagało jakiegokolwiek korekty Sądu Okręgowego.

Uwzględniając wszystkie poruszone wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy, nie znalazł podstaw by ingerować w treść orzeczenia Sądu I instancji tak odnośnie ustaleń co do sprawstwa i zawinienia oskarżonych J. W. (1), jak i K. W. (1), jak również w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstwa oraz należnego za to wymiaru kary. Wszystko to spowodowało, że zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, zaś obie złożone w sprawie apelacje Sąd Okręgowy uznał za oczywiście bezzasadne. W tym miejscu wyjaśnienia wymaga, iż apelacja oczywiście bezzasadna, o której mowa w art. 457 § 2 k.p.k., to taka apelacja, co do której w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a ponadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k, przy czym zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy z oceną trafności uchybień, jakie zostały podniesione w środku odwoławczym (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek „Kodeks postępowania karnego”, tom II, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2004 r., str. 716 i n.). Jak wcześniej zaznaczono, obrońcy obu oskarżonych nie zawarli w swoich apelacjach żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zmianami), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. M. kwotę 516,60 zł brutto (tj. 420,00 zł netto + 23% VAT w kwocie 96,60 zł) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. W. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym (pkt 2 wyroku).

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 643 k.p.k. zasądzono od oskarżonych J. W. (1) i K. W. (1) solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty za II instancję od zasądanego powództwa cywilnego (pkt 3 wyroku).

W punkcie 4 wyroku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (tj. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zwolniono oskarżonego J. W. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w części od niego przypadającej w całości, za instancję odwoławczą, w tym nie wymierzono mu opłaty za II instancję, zaś od oskarżonego K. W. (1) na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w kwocie 40 zł. W ramach orzeczenia o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu K. W. (1) opłatę w wysokości 300,00 zł za II instancję.

Przemysław Wielgus Dariusz Kawula Agata Adamczewska